

Extrait du CGTCatalunya.cat

<http://www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article13046>

No només antifeixistes

- Actualitat - Articles opinió -

Date de mise en ligne : dimarts 22 de gener de 2019

CGTCatalunya.cat

Som antifeixistes, però no només. M'explico. Som radicalment antifeixistes. Pensem que, front el feixisme, no tenim cap altra opció que no sigui combatre'l. Però també sabem que no ens conformem a ser simplement antifeixistes. O que no som antifeixistes de qualsevol manera. Tot plegat, en els temps que corren i sobretot en els que possiblement vindran convé tenir-ho clar. És per això que faig aquest post, que no pretén ser massa llarg ni dir res de l'altre món. Però hi ha coses bàsiques que mai està de més repetir.

Tenim ben clar que el feixisme és fill del capitalisme. Històricament hi ha un munt d'exemples que ho demostren. I quan parlo de capitalisme em refereixo també als estats, com a entitats polítiques, que l'emparen, l'avalen i el protegeixen. De fet, el feixisme com a forma extrema d'autoritarisme, requereix dels estats i els reifica. Però és igualment cert que no tots els fills del capitalisme són feixisme. Bé, més que fills, caldria dir que no totes les formes que adquireix el capitalisme és això que denominem feixisme. En realitat, tot i que certes manifestacions feixistes acaben sent presents en pràcticament totes les societats capitalistes, en poques ocasions aquest feixisme acaba sent dominant. Encara que els mateixos estats el puguin protegir i promoure fins i tot en les seves formes marginals.

No només el feixisme mata. Les polítiques liberals, seguint el dictat dels mercats, maten. Les retallades en sanitat i en prestacions socials bàsiques, maten. Les polítiques perfectament conscients de la Unió Europea a la Mediterrània condemnen a morir ofegades a milers de persones cada any. La barra lliure de les multinacionals a Àfrica i a molts altres llocs del món, a banda de destruir el planeta, mata. El major genocidi de la història, en termes de quantitat de morts per dia, no el va fer un estat feixista. Va succeir a una neocolònia, Ruanda, durant tres mesos de l'any 1994 amb l'empara activa de la República Francesa. Una república que no presidia cap "feixista" sinó el suposat socialista Mitterrand amb un primer ministre d'un partit suposadament democràtic. D'exemples en aquest sentit en podem esmentar molts. Com a resum, podem retenir la dada de que la immensa majoria de morts provocades per causes no naturals al món des de l'any 1945 cap aquí no les han provocat règims feixistes, sinó corporacions econòmiques capitalistes i els governs corresponents, molt sovint actuant sota la forma de democràcies parlamentàries. [Nota: per qui se'n vulgui fer una idea, aquí tenim algunes dades dels milions de morts que cada any provoca el treball, bàsicament sota condicions econòmiques capitalistes]

Nosaltres lluitem contra el capitalisme, el patriarcat, les opressions dels estats. Sota les seves diferents formes, que majoritàriament no son això que entenem per feixisme, per molt que puguin contenir pràctiques feixistes. Això no treu que no puguem reconèixer en el feixisme un dels majors exponents de la barbaritat del capitalisme i que, quan el veiem, ens sentim en l'obligació de combatre'l. Ens passa, és bo que ens passi i cal que construïm activament aquesta confrontació. Però no ho podem fer de qualsevol manera.

De la mateixa manera que els sectors antagonistes als poders no som un tot homogeni, en el bloc oposat tampoc hi ha una uniformitat absoluta. Sempre entre els defensors de l'estat i del capitalisme hi ha hagut qui ha apostat per formes més "democràtiques" (en el sentit liberal de fer política) enfront d'altres que han defensat la necessitat de línies més dures si més no en els aspectes formals de manteniment de la llei i l'ordre. Fins i tot, les diverses formes polítiques del capitalisme poden entrar en conflictes intensos. I això requereix de nosaltres intel·ligència. Potser les diferents situacions aconsellin diverses sortides en cada moment, a nivell de tàctica en una determinada conjuntura. Però mai hem de perdre de vista quina és la finalitat i el sentit de la nostra lluita, no només a un horitzó llunyà sinó en el nostre dia a dia més proper.

Lluitem contra l'explotació capitalista i l'opressió dels estats. Si això ho tenim clar, ens portarà a acceptar determinades formes d'antifeixisme i a desmarcar-nos d'altres. Per tal de no esmentar a ningú, em limitaré a posar un exemple. El passat 6 de desembre a Terrassa molta gent vam anar a plantar cara a una organització feixista que va decidir fer propaganda en un barri de la ciutat. Ho va fer sota una forta protecció dels Mossos d'Esquadra, que fins i tot van lluir armes prohibides abans de començar a carregar i provocar multitud de ferides i ferits. A Terrassa es van tornar a veure barricades, flames i conflicte al carrer.

No només antifeixistes

Un cop passat, sortien diverses preguntes. Algú apuntava que l'Ajuntament o el Departament d'Interior de la Generalitat haurien d'haver prohibit l'acte. Ho hem sentit moltes vegades que al feixisme se l'ha de prohibir, per llei. Fins i tot en tertúlies als grans mitjans de comunicació. Sincerament, penso que nosaltres això no ho podem defensar. El feixisme l'hem de combatre nosaltres, la gent, el poble, la classe treballadora. Ho hem de fer activament i en els diferents espais del nostre dia a dia. Si cal, parlant amb companys a la feina quan diuen que no hem d'acceptar més treballadors/es de fora o que se'ls ha de pagar menys per ves a saber quina raó. O rebutjant activament les "redades" racistes de les diferents policies. O tallant d'arrel comentaris i acudits racistes, xenòfobs o homòfobs. O tornant a alçar barricades i fogueres...

Defensar que ho han de fer les mateixes institucions que en el dia a dia segresten la nostra capacitat d'actuar col·lectivament implica, en el fons, que enfortim una eina d'opressió en contra nostra. Qui diu que aquells que un dia prohibeixen un acte feixista no prohibiran, amb l'excusa de que és violent contra els preceptes del capital, qualsevol activitat nostra? A banda, quin sentit té que per combatre el feixisme enfortim un estat que alhora promou, ni que sigui a glopades, el mateix feixisme?

Les respostes són senzilles i fa molts anys que les tenim a sobre la taula. Per combatre el feixisme hem de lluitar, també, per canviar d'arrel la realitat.

* Ermengol Gassiot és Secretari General de CGT Catalunya

<https://lasaldelaterra.wordpress.com/2019/01/21/no-nomes-antifeixistes/>